

“Από την ξεχασμένη ένδοξη Ελληνική μας Ιστορία Ο Μέγας Αλέξανδρος προάγγελος του Χριστιανικού μηνύματος

*Μακαρίου Τηλλυρίδη
Μητροπολίτη Ζυμπάμπουε*

Πρόσφατα μια κακόβουλη προπαγάνδα δραστηριοποιείται για την παραχάραξη της ιστορίας μας και την ύπουλη αλλοίωση της ιστορίας των Μακεδόνων. Η προσπάθεια αυτή βρίσκει μερικούς υποστηρικτές που “μεριμνούν” με ψευδείς πληροφορίες να παρασύρουν αφελείς για να επιτύχουν του δόλιου έργου της. Στον εντός και εκτός χώρα της Ελλάδας γνήσιοι πατριώτες που αισθάνονται υπερήφανοι για την Ελληνική τους καταγωγή και την ιστορική πραγματικότητα γύρω από την Μακεδονία αγωνίζονται να δώσουν ένα καλό μάθημα στους κυρίους αυτούς και να αποδείξουν την γνήσια, αυθεντική ιστορική αλήθεια γύρω από το όλο θέμα.

Επίκεντρο πάντα της όλης υπόθεσης καταλαμβάνει το πρόσωπο του Μεγάλου Αλεξάνδρου που εκπροσωπεί την ελληνική συνείδηση και τις δικές μας ρίζες. Έτσι με την επιχειρηματική δεοντολογία ο Μ. Αλέξανδρος μέσα στη δική μας συνείδηση γίνεται ο “αρχαίος Νεοέλληνας” που σημάδεψε τη ζωή του και έγινε ένας ισόθεος για να συμβάλει έτσι που να γίνει σύμβολο της συνέχειας του αρχαίου Ελληνικού πνεύματος με την μεγάλη ιδέα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Ο Μ. Αλέξανδρος δεν ήταν ο συνηθισμένος, ο απλοϊκός, ο εύκολος ήταν ο δραστήριος, ο μεγάλος στα σχέδια και τις ιδέες, ο έξυπνος με τις σπάνιες αρετές, ο ιδανικός να κατακτήσει και να εκπολιτίσει τους λαούς της γής. Χαρακτηριστικά ονομάστηκε ο “Αετός του Βορρά”. Ο Πλούταρχος γράφει σχετικά: Έμεινε δε της Γης μέρος ανήλιον, όπερ Αλέξανδρος ούκ είδεν. Για να συμπληρώσει ο Σιατομπριγιάντ: Αν ποτέ Άνθρωπος έμοιασε τον Θεό, ο Άνθρωπος αυτός έπρεπε να ήταν ο Μ. Αλέξανδρος. Μυστήριο μέγα λοιπόν η ζωή και η δράση του Μ. Αλέξανδρου μα προπαττός ο ίδιος ο εαυτός του.

Γνωστές είναι οι νίκες του και οι αγώνες του για ελευθερία και δικαιοσύνη ανάμεσα στους διάφορους λαούς. Οι κατακτήσεις του δεν ήταν όπως τις αντιλαμβάνονται οι πολλοί. Δεν ήταν κατακτητής ήταν ειρηνοποιός ο ελευθερωτής τις πιά πολλές φορές που έφερε τον Ελληνικό πολιτισμό τις αιώνιες ηθικές αξίες που στήριξαν φυλές και λαούς της γής. Ακόμα μέχρι σήμερα το πέρασμα του Μ. Αλέξανδρου δίνει νόημα και ουσία

στους λαούς που τον γνώρισαν. Μάθημα ανθρωπιάς για να επαναλάβουμε τους λόγους του Ναπολέοντα στις "Αναμνήσεις απο την Αγία Ελένη": Εκείνο που θαυμάζω στο Μέγα Αλέξανδρο, περισσότερο απο τις νίκες, είναι η τέχνη του να κερδίζει τις καρδιές των ανθρώπων....

Τα κατορθώματα και οι επιτυχίες του Μ. Αλέξανδρου, οι νίκες και τα θαύματα που επιτέλεσε στο πέρασμα του δικαιολογημένα πολλοί πίστευαν οτι ήταν "θεικός απόστολος" Παντού ήταν δίκαιος και ακριβής στις κρίσεις του αν και πολλές φορές τον αδικούν οι ίδιοι οι δικοί του απο ζήλεια φυσικά. Στάθηκε ικανός στρατιώτης, αγαθός με τους καλούς, εμπνέει και εγκαινιάζει μια νέα εποχή για την ιστορία την ένδοξη της καταγωγής του. Λένε μάλιστα και αυτό το επιβεβαιώνει ο ιστορικός Ιώσηπος οτι όταν ο Αλέξανδρος περνούσε από τα Ιεροσόλυμα τον υποδέχθηκε ο Εβραίος Αρχιερέας επίσημα με την συνοδεία του. Εκείνος ο Αλέξανδρος - κατέβηκε απο το άλογο του και με πολλή λεπτότητα χαιρέτησε τον Αρχιερέα, μπήκε μαζί του στον ναό του Σολομώντα και συζήτησε σχετικά με την Ιουδαϊκή θρησκεία. Οι δικοί του ενοχλημένοι διερωτήθηκαν για τη μεγάλη του ταπεινοφροσύνη. Και ο Αλέξανδρος τους απάντησε: "Το

σέβας μου δεν αφωρούσε τον άνθρωπο, αλλά τον Θεό του". Οι κατακτήσεις του Αλέξανδρου έμοιαζαν με τις αποστολές του Μ. Φωτίου στις χώρες τις Βαλκανικές όταν μαζί με τους ιεραπόστολους ακολουθούσαν αρχιτέκτονες, μουσικοί, γραφείς, γλύπτες κτλ. Ακριβώς στην περίπτωση του Μ. Αλέξανδρου τα ταξίδια του ακολουθούσαν επιστήμονες, καλλιτέχνες, μουσικοί, αθλητές, φιλόσοφοι για να φανερωθεί το μεγαλείο ενός απέραντου έργου - ένα έργο εκπολιτιστικό. Δεν είναι υπερβολή να λεχθεί ακόμα οτι το πέρασμα του Αλέξανδρου ιδιαίτερα από τις χώρες της Ασίας χαρακτηρίζεται "ειρηνοποι" με την προοπτική να μεταφέρει στους λαούς της γής τα αγαθά της ομόνοιας. Σημειώνει χαρακτηριστικά ο Άγγλος στρατιωτικός κριτικός Φούλλερ": Για να καταπαλαίψει αμέτρητες δυσκολίες και να υποτάξει απέραντες περιοχές, τις πιο ανήμερες της Γής, ξεσηκωμένες απο μian εθνική αντίσταση, αναγκάστηκε η μεγαλοφυΐα του Αλέξανδρου να κορυφωθεί ως το ζενίθ της".

Πράγματι οι ιδέες του Μ. Αλέξανδρου ήταν πανανθρώπινες βασισμένες πάντα στο αρχαίο Ελληνικό πνεύμα. Φώναζε για ισότητα και οικουμενική ομόνοια. Ήθελε να ξεχαστούν τα παλιά πάθη, ακόμα

ενδιαφερόταν να σπάσει τον εθνικισμό που κατάτρωγε τους λαούς και τις φυλές που γνώρισε στο πέρασμά του. Ήθελε ένα είδος συνομοσπονδίας όλων των κρατών αυτούς που ο ίδιος ένωσε ήδη μέσα στην καρδιά του. Οι Έλληνες τότε ήταν λαός πολιτισμένος με ιδανικά και αρχές που μπορούσαν να επιδράσουν θετικά στη ζωή των άλλων. Ήδη με την εξάπλωση της Ελληνικής γλώσσας έδιδε σιγουριά στους ανθρώπους για την επικράτηση μιας ζωντανής και θεμελιακής πορείας. Δεν είναι υπερβολικό να πούμε ότι ο ίδιος ο Αλέξανδρος αισθανόταν δεύτερος μετά τον Θεό. Είχε μια πρωτότυπη φαντασία αποστέλλοντας τους Ευρωπαίους στην Ασία και τους Ασιάτες στη Δύση για να σπάσει το κατεστημένο δημιουργώντας έτσι μια ομοιομορφία της ζωής, ισορροπημένη, μια πανεθνική κοινωνία χωρίς φαντισμό και ακρότητες.

Ύστερα από όλες τις χαρές και τις λύπες που γεύθηκε με τις επιτυχίες του έρχεται η ώρα για τον Μ. Αλέξανδρο να μιλήσει και να φανερώσει στους λαούς της γής το "Πιστεύω του" όπου ξεσκεπάστηκε όλο το μεγαλείο, η δόξα και η πίστη του. Βρισκόταν στην Ώπη της Βαβυλώνας το 324 σκέφτηκε να οργανώσει ένα μοναδικό στο είδος

του συμπόσιο με πολλούς προσκεκλημένους από κάθε φυλή και χώρα. Στο τέλος ο Μ. Αλέξανδρος εξεφώνησε τον περίφημο όρκο της Ώπης που μοιάζει με πολλούς στίχους που βρίσκει κανείς στην Αγ. Γραφή. Αυτός ο λόγος του είναι ένα κήρυγμα ειρήνης, αγάπης, ισότητας. Το σημαντικότερο είναι ότι δεν αναφέρεται στους δικούς του Θεούς αλλά στον ένα Θεό λές και προφήτευε την έλευση του Ιησού πάνω στη γή. Κανένας άλλος δεν έχει πει παρόμοιους λόγους εκτός από τον Ευσαγγελικό Λόγο. Λέγει λοιπόν χαρακτηριστικά: "Σας εύχομαι, τώρα που τελείωσαν οι πόλεμοι, να ευτυχίσετε με την ειρήνη. Όλοι οι θνητοί από εδώ και πέρα να ζήσουν σαν ένας λαός, μονιασμένοι για την κοινή προκοπή. Θεωρείστε την Οικουμένη πατρίδα σας, με κοινούς νόμους, όπου θα κυβερνούν οι άριστοι, ανεξάρτητα φυλής. Δεν ξεχωρίζω τους ανθρώπους, όπως κάνουν οι στενοκέφαλοι σε Έλληνες και Βαρβάρους. Δεν μ' ενδιαφέρει η καταγωγή των πολιτών, ούτε ή ράτσα που γεννήθηκαν. Τους καταμερίζω μ' ένα μόνο κριτήριο - την αρετή. Για μένα κάθε καλός ξένος είναι "Έλληνας, και κάθε κακός Έλληνας είναι χειρότερος από Βάραβαρο". Αν ποτέ σας παρουσιαστούν διαφορές, δε θα καταφύγετε ποτέ στα όπλα,